

KLAGANDE

[REDACTED]

MOTPART

Länsstyrelsen i Värmlands län

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten i Luleås dom den 8 juli 2022 i mål nr 1151-22,
se bilaga A

SAKEN

Skydds jakt efter varg

KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Kammarrätten ändrar förvaltningsrättens dom och upphäver länsstyrelsens
beslut.

YRKANDEN M.M.

██████████ yrkar att beslutet om skydds jakt upphävs och anför bl.a. följande. Länsstyrelsen har inte visat vilken individ som utfört angreppen. Skydds jakt ska vara selektiv och det måste fastslås vilken individ som är skadegörande. Allvarlig skadenivå har inte uppnåtts, eftersom endast två angrepp skedde under år 2021, varvid en jakthund skadades vid ett tillfälle. Den 8 januari 2022 skadades en jakthund och den 20 juni 2022 hittades en död nötkalv som av länsstyrelsen bedömdes kan ha dödats av varg. Viltskadecenters kriterier är inte uppfyllda eftersom länsstyrelsen inte har kunnat visa vilken individ som är skadegörande. Angreppen har vidare inte skett inom en kort tidsperiod.

Länsstyrelsen anser att överklagandet ska avslås och anför bl.a. följande. Utifrån revirgränsen från gångna inventeringssäsonger bedömer länsstyrelsen att skadorna orsakats av varg ur samma familjegrupp – Forshagareviret. Varg är ett flockdjur som i regel jagar i grupp. Att ta reda på exakt vilken individ som orsakat skadan genom att samla in saliv från varg är alltid svårt, oavsett vilken art som angripits. Då hundar angripits är det inte ens möjligt. Länsstyrelsen har dock besiktat skadorna och bedömt att samtliga har orsakats av varg. Eftersom det skett fyra vargangrepp inom Forshagareviret inom nio månader har vargarna angripit tamdjur och hundar mer än genomsnittsreviret.

SKÄLEN FÖR KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Tidpunkten för den aktuella skydds jakten har passerat. Kammarrätten anser att ██████████ ändå har ett berättigat intresse av att få saken prövad.

Den första frågan kammarrätten har att ta ställning till är om länsstyrelsen visat att det vid tidpunkten för beslutet fanns behov av skydds jakt för att

förhindra att allvarlig skada på boskap eller annan egendom skulle uppstå genom angrepp från de aktuella vargarna.

Enligt vad som är upplyst i målet finns en vargflock bestående av ett vargpar med deras avkomma i Forshagareviret. Kammarrätten saknar anledning att ifrågasätta att det är en eller flera vargar ur det aktuella reviret som vid två tillfällen bitit jakthundar vid löshunds jakt, vid ett tillfälle jagat en hund vid sådan jakt och vid ett tillfälle dödat en nötkalv. Såvitt framkommit dödades kalven i en hage utan rovdjursavvisande stängsel. Kammarrätten noterar att angreppen är utspridda över nio månader.

Skador som är en normal affärsrisk och skador som förekomsten av en viss art normalt leder till och som den enskilde bör tåla är enligt kammarrättens mening inte att betrakta som allvarlig skada (jfr Naturvårdsverkets riktlinjer för beslut om skydds jakt, rapport 6568, s. 16 och Kommissionens Vägledning om strikt skydd för djurarter av gemenskapsintresse enligt habitatdirektivet, C[2021] 7301). I Viltskadecenters riktlinjer 2021-04-01, som länsstyrelsen har hänvisat till i sitt beslut, rekommenderas när angreppen inte kunnat knytas till en grupp av vargar och inte en specifik varg, skydds jakt i bl.a. följande fall. För att förebygga angrepp på tamdjur, efter fyra eller fler angrepp i samma vargrevir under en tolv månaders period. För att förebygga angrepp på hundar, efter fyra eller fler angrepp i samma vargrevir under en tolv månaders period. Kriterierna syftar till att avliva vargar som angriper tamdjur respektive hundar oftare än genomsnittsvargen på grund av att vargarna är mer benägna att angripa sådana djur än andra vargar eller för att de har etablerat sig i ett område med särskilt hög täthet av fårbesättningar eller där det oftare jagas med löshund. I de områden där de flesta vargrevir finns i dag inträffar vanligen noll till två vargangrepp på hundar respektive tamdjur per revir och år.

Det finns inga uppgifter i målet om att det i det aktuella området jagas oftare med löshund eller att det finns en särskilt hög täthet av boskap.

För att det ska vara fråga om allvarlig skada, och inte sådan skada som får tålas, och skydds jakt ska kunna beviljas mot en inte närmare bestämd individ ur en flock krävs enligt kammarrättens mening följande. När det inte finns några uppgifter om löshunds jaktens utbredning i området eller tätheten av besättningar med tamdjur krävs att de aktuella vargarna är benägna att angripa hundar eller tamdjur oftare än genomsnittsvargen. Det är länsstyrelsen som ska visa att så är fallet. För den bedömningen kan t.ex. Viltskadecenters riktlinjer tjäna som vägledning. De lokala förhållandena är dock av stor betydelse för bedömningen.

Kammarrätten konstaterar att det enbart skett ett angrepp på boskap under den aktuella tolv månaders perioden. Enbart efter ett sådant angrepp kan inte vargarna i den aktuella flocken anses mer benägna att angripa tamdjur än genomsnittsvargen. Det förhållandet att det rör sig om ett dödat nötkreatur kan, enligt kammarrättens mening, inte i sig innebära att det rör sig om risk för allvarlig skada eftersom det inte talar för att vargen är mer benägen att angripa tamdjur (jfr däremot Naturvårdsverkets skrivelse Skydds jakt varg, ärendenr NV-04623-15, s. 52). En sådan bedömning är inte heller förenlig med Viltskadecenters riktlinjer 2021-04-01.

Vad gäller de tre tillfällena då varg angripit respektive försökt angripa jakthundar gör kammarrätten följande överväganden. Vid löshunds jakt i områden där varg förekommer finns en risk att varg skadar jakthundar. Några närmare uppgifter om hur stor löshunds jakten i det aktuella området är finns inte i målet. Endast tre angrepp på hundar under sådan jakt är enligt kammarrättens mening därmed inte tillräckligt för att göra bedömningen att de aktuella vargarna är benägna att angripa hundar oftare än genomsnittsvargen. Det framgår varken av Viltskadecenters riktlinjer eller något annat material i målet att det förhållandet att en varg angriper jakthundar under löshunds jakt i sig talar för att den skulle vara benägen att angripa inhägnade tamdjur eller vice versa.

Sammantaget anser kammarrätten således att länsstyrelsen inte visat att vargarna i Forshagareviret är mer benägna att angripa jakthundar vid löshunds jakt eller tamdjur än andra vargar. Därmed är inte kriteriet att förhindra allvarlig skada på boskap eller annan egendom i den mening som avses i 23 a § första stycket 3 jaktförordningen (1987:905) uppfyllt. Redan på den grunden har länsstyrelsen saknat fog för sitt beslut. Överklagandet ska därmed bifallas.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B (formulär 1).

██████████
kammarrättsråd
ordförande

██████████
kammarrättsråd

██████████
kammarrättsråd
referent